

1792 ЛЬВІВ, ВУЛ. ПОКОРНА

四、

478-0000000000000000

ік і Семківні тону, бо в них є лише малий процент українського населення, Саліка і Слобідка Джуринська як мадурські оселі, а Ягольниця місто зі страху перед утратою заняття в місцевій фабриці тютюну.

Таємнича рука...

Довкола убивства Багінського й Вечоренки.

Пан міністр Ратайов відпочив на софому інтелігентно у спільній обіймів покійних «хазі» Багінського й Вечоренки, якійсь чином так, як тільки мінилося: він гостро осуджує злочинний вчинок, а вчинити будуть покаяні. Почи що жарт вчинили кривдники внаслідок старости й одні аспірант-міні, які безвразно долали Мурашкою зайти до загону арештантів. Виксення міністра, якого всі різні жили з такою матеріальною, нічого не вписало. А тимчасом то тут то там вилізався у недискретній пресі якийсь зяток до знову припинено до біографії характеристичного «героя нашого часу». І стає лише одне що раз копіє, а саме що біла справа — дитячо не є такою якою, як здавалось би на основі скромих і містерської заміт.

Передусім виникає, що Мурашко ніколи не був визначений переслідуваний більшовиками, отже його листа за особисті кривди зразу стає з високої підозрою сити. Ажже в'яло, що Мурашко, цимією показавши тлумом двох сковавших вимів, кричить патетично: «Польща вибачить мені це!» і покідається на свої муки як зазнав від більшовиків, що трічі ставили його, від стонку.

За те чуємо, що з новгородському повіті для нічого не було тайною, що Мурашко займав високе становище в тайній організації П. П. П. (Політовіс Патіотуф Польських). Навіть якийсь «Век Нови», який остаточно віддає до волю свої перекладені демократичні традиції і займається тепер винисувати пенія в честь Кайдана і його віносних заслуг (на цих ухвалів стає статтю на цю тему), переліковуючи реселіції варшавського «Курера Поранного», зазначає на увагу, що «трок Мурашка», щойно як виконавця тайної організації, яка досіла безумовно має свої чейки, був би зрозумілий, бо ніяк не було ухвалити собі, щоби людина зі середньою освітою (Мурашко має скінчену гімназію — Прим. Ред.) могла здобути на такий відлук, не рахуючи з консеквенціями. Фактом є що хієнська преса, глорифікуюча у свій час Некадомського і т. п. вісних героїв П. П. П., поруч із формальними заявками «обурення» на вчинок Мурашка — фактично також глорифікує його. І «ж у Ріжчосполіт» а див і. н. м. Юмюша-Говскі у шловому великому фавістони порівнює Мурашка з убивцем Вороского Корнелі, патетично розказує ладше казки про мучи Мурашка, зазнані у більшовиків, і вже тепер наближує суд до виправдання нечуваного злочину!

Але мабуть не тільки з П. П. П. завдава ідеалів минав Мурашка, що штовхнула його до ганебного убивства. Оце той самий «Кур. Пор.» оголосив сенсаційне відкриття, що закладом Мурашко є ідентичний з коронним слідком прокуратури сержантом Мурашкою з першого процесу проти Вечоренки і Багінського. Тоді то обополом виявилася, що сержант сефенант Мурашек по всій імовірності був не тільки сліпим виконавцем наказів свого заступника Вечоренки, але й його довіреним співачком. Поведінка Мурашека на першій розправі була настільки нізкорна, що до другої розправи вже не посилали його на сидка, — але теж і не посилали на лаву обвинувачених. Виходило з того, що він був сідковим платним прокуратором, приставленим до Вечоренки; але не виключено теж, що він вважав хитрий глум і в час просто зради свого співачки, щоби заванти собі безкарності. Тепер нараз заринає політичній Мурашко, зазначаючи раз за раз уста головному акторам справи, якої заринає процесі далеко не виклини в усіх її напрямках.

Що правда, міністерство внутр. справ сфавістало (швидко в для дні після свей ревенції!) що б. слідок з процесу Некадомського і Багінського сержант Болеслав Мурашек не є ідентичний з убивцем Юзефом Мурашкою, — а проте давна схожість двох імен, що виринула у таких різних обставинах, мимоліт насуває всілякі сумніви. Та й самий «Кур. Пор.» не відмовляється мініст. спосудуванням і жадає висвітлення: що сталося з отрим сідком Мурашкою і де він тепер?

Біографію Юзефа Мурашка є надзвичайно темна й загадкова. Сид охраняв російської охрани, православний, типичний — як запісав «Роботник» — чорносотенець, був офіційно в добровільній армії ген. Добрура-Мусіковського. Потім заринає як старшина місцевої жандармерії на острові Ратай і славився зі своєї жорстокості супроти Латвія. Оженився з «графінею Апраксін» замішав її в 1920 р. з радянської території і з того часу втративши його, що постілає комуністичні з більшовиками за посередництвом жінки.

Пізнавши с тек деякі характеристичні моменти з життя злочинця, і так в місці

Пані і Панове!

Хто хоче мати найгарніший і найліпший капелюх, може його купити лише в складах І-ої Краєвої фабрики капелюхів Рудольфа Найвельта

Пл. Мадзіська 8. вул. Ільзмірська 25. П. Т. Урядникам банковим і з Кооператива, на основі заключеної умови в бюрох фабрик Багінського 3. на догідні сплати. 1793 1—1

вості Іва пов. Воложин. Мувашко, як такий командир «хазійного постеруку», піднімав собі на завдані у місцевому судді, поспібівав у передлокою шкванч до помісту казюші гостей і задоволені реготатся, коли гості були збентежені таким його «дотелом». Також, в Іва, переніс багнетом одну жінку, за що його й перенесли в друге місце. Дамішше ще Мувашко забив на місці одного улана, який ставив спротив при арештуванні; справу затулювало і Мурашкою обійшлося те убивство безкарно. В 1924 р. бешкети Мувашко досігли того ступня, що його віддали до шпиталю під обсервацію психіатрів. М. н. тоді кинулася поголоски, що Мурашко доходить у своїх садистичних нахилах до такого зирства, що вважав свою жінку мотузом і пришив її тіло папіроскою.

— З наведеного рисне виходить, що мотивом убивства на сестрич випадок — не був його польський патріотизм! «Кур. Пор.» питається вості: «чи агент Мурашко з власного почину доклав убивства? чи може з виразного наказу зашквалених у тім, щоби Багінські і Вечоренки не зрадили їх колинебудь?» Чи заринала збавство П. П. П. або яка інша ультрапатріотична польська інституція? І загалом: яка таємнича рука керувала рукою такого темного індивідуума, як Мурашко?

„Неробство“ одних і „робота“ других.

(Стаття надіслана.)

На різних зборах, по всіх часописах різного політичного напрямку говориться й пишеться, що наша інтелігенція (особливо сільська) не організує народу і нічого не робить. Особливо тикають тим в очі нашому духовенству. Тай тобеа признати, що це по часті й правда, що наша інтелігенція, зокрема духовенство замало займається народними спрадами. Але я спитаю, хто робить тую народню роботу, яка тепер валеться? Таки інтелігенція! Що її за мало, цьому винні політичні й економічні обставини. Інші народи вже перед війною були політично, економічно й культурно сильні, тож і не диво, що й після війни скорше піднялися з упадку (як Німці, Мадяри, Турки, Болгари). Ми Українці для світа не істнували, самі про себе ледви животіли, тож по страшнім воєнім лихоліттю не можемо так легко відбудувати з руїни нашого народнього господарства.

матеріальна руїна села дуже утруднює цю роботу. Але чому закидається неробство лише священикам? А наше колись таке рухливе учительство, — хто про нього чує? А наші судді й інші державні урядовці? Хто про них чує? Правда, — вони залежні, їх можуть зредукувати, тож мусять „берегтися“. Але зі священиками чий ліпше стоїть справа?

при роботі на селі? Але бували випадки, що ці молоді люди, привані кличами крайних програм, підкопали авторитет старих діячів, захопили провід (от хочби в кооперативах) і зруйнували доробок не раз цілого покоління (Комарно).

А тепер можна заважати тенденцію відсувати священників від роботи, вправді під кличем радикалам, але не того ідейного пок. Павлика, котрий знав оцінити позитивну роботу „попіа“, але радикалізму на хрунінським підкладі. Один дуже визначний член радикальної партії, хлоп-богач, котрий до війни сидів в доягах, підчас світової війни вкрутився до староства за контрольного комісара (він скінчив виділову школу!) і... купив собі каміничку у Львові. За української влади він, розуміється, зістав різним комісаром, був великим патіотом, ділячи годували йому худобу за дармо, він вказував, де реквізувати збіжжя й возив додому державне вугілля, кричав все „наліво! наліво!“ (така тоді була мода), пропагував навіть ідеї більшовизму. Коли наші війська пішли за Збруч і він пішов злішним урядом і сповняв функції якогось агітатора при українським війську. Коли повернув, всі наші великі й малі патріоти, священники, світська інтелігенція, селяне сиділи в Бугшопках, Любліні, Домбю, але нашого „радикала“ навіть до староства не тягали, не то щоб його арештувати. Коли сусідній відіч парцелював філзарок, він без перешкоди купив понад 20 моргів землі. Очевидно заробив на Українці гроші, бо купив за готівку. Коли були вибори до польського сейму, арештували місцевого священника і 8 селян, а нашого „радикала“ лишили на волі і 51 проц. виборців прийшло до голосування (в чисто українському селі!) Розуміється „радикал“ не голосував, тож справа з купном двірського поля стала псуватися; ну, від чогож годова на карку і кс. посел Ількуф? Наш „радикал“ і з ним пованомився і справа пішла на добру дорогу. Воєвдіство іменувало повітову раду і нашого „радикала“ заіменував членом цієї ради, хоча він займав високу рангу в управі радикальної партії. Як правовірний радикал він в Бога вірив, але решта християнської віри — це зазобон, побільські вигадки, попіа — то самі лармоїди, деруни і т. д. Але коли ставив хату, то закликав знахоравдоробити, щоби йому вказав місце, на котрім буде добре вестися. Він був в місцевій кооперативній управі, обіста головою надзірної ради. Та показалося, що зі своїми „партійними“ товаришами так багато лиха накоїв в кооперативі, що не вважалося на попертя „пароха“, анкинули його і його „радикала“ в управі і надзірної ради кооператива, в пароха упростили зіставити головою ради. Та треба було якось конечно показатися потрібним громаді, рятувати громаду перед лихом; не перед продуктами, жандармами і т. п., а перед паламаром. „Паламар за мало і якотрог давонить по небіщиках. Давонить всього 3 рази на день, а як іде похорон, то за коротко давонить, треба скинути його з паламара; таж давони громадські, кожний має сам по своїм небіщику давонити“. Людей легко підбурити під кличем „не дай!“ Не дає дакові денці (шось 100 корон вічно) бо

НЕХИБНІ ОЗНАКИ „Правдивої франкка“ ДАМІШКИ ДО КАВИ

Іменно павва „ФРАНКК“ і „МЛИНОК до КАВИ“ виступають дуже виразно на новім опакуванні, краски брунатно-сильно-білої.

„Правдива франкка“ З млинком до кави

остас і на дальше недостижимою під оглядом аромату, смаку і видатности. 1631 2—2

він за дорого бере; а установити йому за треба тільки брати, що перед війною (1. к—1 ал.). Відобрали паламарів цвинтар косити. То все співалося до пароха, котрий тішився в громаді й околиці найбільшим довірям, котрий в часі війни і по війні багато стратив, сидів по таборах і криміналах, але відновив читальні, відновив або заснував кооператива і ними інтересувався. Такого пароха лихословити було заслугою перед власт'ю (мущинами, його відсунути від роботи — це якраз доказ, що священники нічого не роблять. І от наш „радикал“ поставив, що одна місцева кооператива відобрала свого членові парохів повноважність заступати її на зборах Ревізійного Союзу, друга не хотіла дати йому такої повноважності, бо, мовляв, „попіа організується, хочуть взяти в свої руки Союз Ревізійний, а тоді пропало наше народне життя“. Ба, що більше, коли в сусідній селі мали відбутися збори читальні „Просвіти“, котру цей парох відновив по війні і довгий час був її головою, котрий зрятував у щадниці значну акадку і ним причинився до будова читальняного дому — того священника навіть не запросили на збори. А збори аранжував п. „радикал“, як делегат філії „Просвіти“. Цей пан дуже рухливий — між фірами кожного торгу. Він заігнався навіть скликанням радикального віча, він великий патріот. Він кандидат на посла до польського сейму і вже рахує собі, що йому цей патріотизм оплатиться: з 800 ал. місячної платні 300 ал. видасть на свій прожиток; а 500 сковає до кишені. А які аліази!..

Це один примір. Та таких примірів в Галичині найдеться більше. „Священники нічого не роблять — геть зі священниками“. А парта б обчислити роботу священників в читальнях, кооперативах і інших сільських і повітових установах. Дамішше такі дати були в шематизмах єпархіальних; та тепер інші часи... Священни.

ФРАНЦУСЬКІ ПАСКИ

на бедра, нагрудники, панчохи, рукавички

порукає:

основана в 1904 році

ФІРМА

І. ШРАЙБЕР

Львів

1767 ГЕТЬМАНСЬКА 6. 2—2

НОВИНКИ.

— Конфіскація. Впоране тиско часопису сфавістало за одні місце вст. іної статті „Одно з наших зазвонів“ дає місце статті „О до с. тизини“ (1925) (автор)

